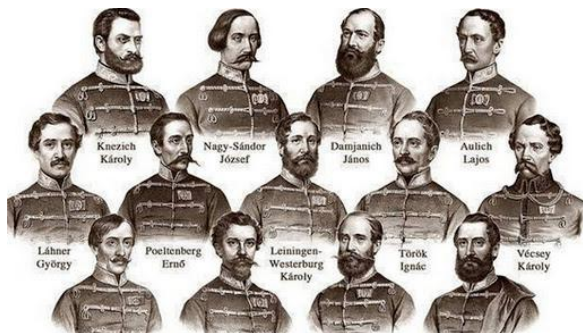

Őszi napnak mosolygása,
Őszi rózsza hervadása,
Őszi szélnek bús keserve
Egy-egy könny a szentelt helyre,
Hol megváltott - hősi áron -
Becsületet, dicsőséget
Az aradi tizenhárom.

Az aradi Golgotára
Ráragyog a nap sugára,
Odahull az őszi rózsza,
Hulló levél búcsúcsókja;
Bánat sír a száraz ágon,
Ott alussza csendes álmát
Az aradi tizenhárom.

Őszi napnak csendes fénye,
Tűzz reá a fényes égre,
Bús szívünknek enyhe fényed
Adjon nyugvást, békességet;
Sugáridon szellem járjon
S keressen fel küzdelminkben
Az aradi tizenhárom.

A *Szeretethíd* olyan segítségnyújtó akció, amely mindenkit vár, legyen akár idős, akár fiatal, egészséges vagy éppen fogyatékkal élő testvérünk határon innen vagy túlról. Tegyük önkéntesként közösen egymásért, a helyi és gyülekezeti közösségeinkért, valamint a teremtett világért!

A *Szeretethíd* elnevezésű önkéntes napokat 2009-ben hívta életre a Magyar Református Szeretetszolgálat. 2012-ben már a magyar reformátusság egyesülését is ünnepelhettük az által, hogy az önkéntes napot egész Kárpát-medencére kiterjesztettük: ekkor összesen 11 000 önkéntes csatlakozott a megmozduláshoz. 2014-ben pedig már közel tizenhatezren segítettek másokon ily módon.

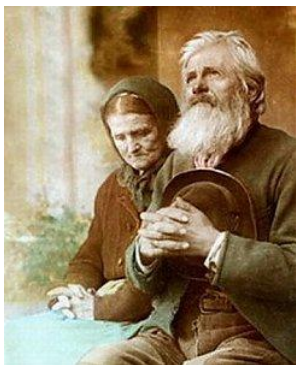
Szeretnénk, ha a Kárpát-medence minden területén munkálkodnának kisebb-nagyobb csoportjaink szociális, fejlesztési és ökológiai területen, valódi segítséget nyújtva ezzel településeknek, intézményeknek, gyülekezeteknek.

A világ felé is biznyságot tehetünk ilyen módon. Szeretnénk megmutatni, hogy a válság ellenére az egyház nemcsak magával törődik, hanem a környezetével, másokkal is. Isten segítségét kérjük ahhoz, hogy hidat tudjunk építeni a generációk között, a segítségnyújtók és rászorulóok, világ és társadalom, Isten és ember között.

A Szeretethíd erről szól: segítség másoknak, egymásnak és önmagunknak is. Részletek és jelentkezés: szeretethid.hu

Forrás: parokia.nu

Szabolcska Mihály: Uram, maradj velünk!

Mi lesz velünk, ha elfutott a nyár?
Mi lesz velünk, ha őszi is lejár?
Ha nem marad, csak a rideg telünk...
Uram, mi lesz velünk?

Mi lesz velünk, ha elfogy a sugár
A nap lemegy, és a sötét beáll.
Ha ránk borul örök, vak éjjelünk:
Uram, mi lesz velünk?

Mi lesz, ha a világból kifogyunk?
S a koporsó lesz örök birtokunk.
Ha már nem élünk, és nem érezünk:
Uram, mi lesz velünk?

...Tied a tél Uram, s tiéd a nyár.
Te vagy az élet, és te a halál.
A változásnak rendje mit nekünk?
Csak Te maradj velünk!

Otthonról haza

Otthonról haza érkezni. Még kimondani, még leírni is csodálatos érzés. Hát még megtapasztalni. Hálás vagyok az Úrnak, hogy mindezt idén is megtapasztalhattam. Jó érzés volt úgy érkezni a gyülekezetbe, mint akit szeretettel vártak és fogadtak.

Szakmai gyakorlat és szakmai fejlődés is volt a gyülekezetben töltött idő, hiszen Kereskényi Sándor lelkipásztor olyan ember, akitől lehet tanulni. Már második nyaramat töltöttem a gyülekezetben és még mindig úgy érzem, hogy nagyon sokat tanulhatok tőle és mindazoktól, akik a hivatalban és a gyülekezetben körülvettek.

A szakmaiság mellett elengedhetetlen megemlítenem azt is, hogy a Szegeden töltött egy hónap több volt, mint szakmai tapasztalat. Úgy éreztem magam, mint egy nagy család örökbe fogadott gyermeke. Egy idős lelkipásztor mondogatja mindig, hogy fiam, hivatalosan el lehet hagyni egy helyett, de a szolgálatból és a szeretetből nem lehet visszavonulni. Hiszem és remélem, hogy abból a szeretetből sem kell és nem is szabad visszavonulni, amit a Honvéd téri gyülekezet számomra nyújtott.

Egy olyan gyülekezet részévé válhattam, ahol a háttérben kemény munka folyik és legjobb tapasztalatomra, ezt az „előtérben” is értékelik, igénylik és hálásak tudnak lenni érte. Mindvégig úgy éreztem, hogy mindig többet meséltünk egymásnak, mint amit szavakkal el tudunk volna mondani: egy-egy mosollyal, egy-egy bátorító, együttérző szóval, valahány őszinte, csillogó tekintettel, amikor egymásra néztünk.

Több száz kilométer az, ami jelenleg a gyülekezet és köztem van, mégis azt érzem, hogy közel vagyunk egymáshoz. Mert összeköt bennünket Ő, akinek a nevében együtt voltunk, akinek a nevében hiszem, hogy még együtt leszünk, és akinek a tervében, kegyelmében és mindeneket alkotó hatalmas kezében most is ott vagyunk, hiszen Bartalis János költő szavaival élve: Isten kezében vagyunk, és ott vagyunk a legjobb helyen.

Telegdi István

Buda Ferenc: Tizenöt-húszéves halottak

Kiontott véreim!
Támadó tűz voltunk,
hús halottak lettünk.
Hajnalló hitünkről
fegyverfogó kézzel
tanúságot tettünk.
Gyermeki karunkba
ereje gyülemlett
forró férfikornak,
csillagos oldalú,
tűzokádó tankok
felnőtté tiportak.
Golyóverte testünk
lankadó lankái
holt anyaggá hűlnek,
gránátot markoló,
kimarjult karjaink
jéggé merevülnek.
Sebeink nyitottak,
nyirkos kövön fekszünk,
most már nem verekszünk.
Égő, túlvilági
benzines palackok
lángjánál melegszünk.

Komposztálás a Kárász utcán

Ökogyülekezeti címet kapott a gyülekezetünk. Ezzel az eddig elért teremtésvédelmi törekvéseinket ismeri el az Ökogyülekezeti Mozgalom. Például azt, hogy a lelkészi hivatalban és a parókián keletkező hulladék egy részét már évek óta komposztálja gyülekezetünk egyik lelkipásztora, Kereskényiné Nemes Lívia. Ráadásul mindezt a Kárász utcai hivatal udvarán teszi, amely jól mutatja, hogy nem is olyan lehetetlen dolog a teremtésvédelem még egy nagyváros belvárosának sétálóutcájában sem.

Az sem lehetetlen, hogy csökkentsük a hulladékunk mennyiségét. Egy ilyen akcióhoz csatlakozott gyülekezetünk az idei Teremtés hete apropóján. Használt zoknikat gyűjtünk, amelyből egy szegedi cég tűnemezelt filcet készít, amelyet főleg hőszigetelésre használnak. A cég az elmúlt években már több mint 12 tonna zoknit hasznosított így újra, megspórolva ezzel 2100 család éves ivóvízfogyasztásának megfelelő mennyiségű vizet.

Míndeze persze csak egy apró lépés afelé, hogy vigyázzunk arra, amit Istentől ajándékba kaptunk. Kemenesi Gábor virológus szerint a koronavírus-járvány egyenes következménye annak, ahogy az emberiség az elmúlt időszakban élt. A mi felelősségünk is, hogy ezen változtassunk: tegyünk fizikai lépéseket a teremtett világ megóvásáért, vigyázzunk a környezetünkre, komposztáljunk, gyűjtsük szelektíven a hulladékunkat, és most már a lyukas zoknijainkat is tegyük félre.

Míndeze mellett pedig ne felejtsünk el imádkozni. A mi parányi erőfeszítéseink semmit sem érnek, ha nincs rajtuk Isten áldása. A sok nehézséget látva is vigasztaljon bennünket, hogy – a Heidelbergi Káté első kérdés-válasza szerint – Isten a hajszálainkat is számon tartja. Így hát legyünk nyugodtak, gondja van a Földre is.

Hegedűs Márk

